

РЕШЕНИЕ

№ 403

София, 28 март 2016 г.

ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на дванадесети ноември две хиляди и петнадесета година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА
ДАНИЕЛА АТАНАСОВА

при секретаря Илияна Петкова
и в присъствието на прокурора Пенка Маринова
като изслуша докладваното от съдия Даниела Атанасова наказателно дело № 1345/2015 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест на Софийска апелативна прокуратура и жалба на подсъдимия И. Г., срещу въззивно решение № 0021 от 28.08.2015г. на Военно –апелативен съд, постановено по внохд № 0023/15г.

В протеста се релевират касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и 2 от НПК, а именно допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. Прави се искане за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на Военно-апелативния съд, за отстраняване на допуснатите нарушения.

В касационната жалба на подсъдимия се твърди, че атакуваното въззивно решение е незаконосъобразно, немотивирано, противоречащо на установената по делото фактическа обстановка, на

влязло в сила решение на ВКС и на елементарната логика. Жалбоподателят прави искане за изменение на основанието за оправдаването му, а именно по чл.24, ал.1, т.1 от НПК-липса на престъпление.

В съдебното заседание пред касационната инстанция, представителят на ВКП поддържа протеста по изложените в него съображения за допуснати съществени процесуални нарушения, както и нарушения на материалния закон. Намира, че съдът е допуснал съществено процесуално нарушение, което се изразява в липсата на мотиви за приложението на чл.9, ал.2 от НК. Счита, че въззивната инстанция неправилно е приела малозначителност на деянието, като изцяло споделя аргументите, изложени в протеста, подкрепящи тази теза, с изключение на доводите, касаещи данни за водено срещу подсъдимия друго наказателно производство за престъпление по чл.286 от НК. Моли за отмяна на атакуваното решение и връщане на делото за ново разглеждане. Изразява становище за несъстоятелност на жалбата и възражението срещу протеста.

Адвокат П., защитник на подсъдимия И. Г., в хода на пренията оспорва протеста и моли да бъде оставен без уважение. Споделя изцяло изложените от адв.Г. доводи във възражението срещу протеста. Поддържа касационната жалба и допълнението към нея. Намира, че съставения документ не е с невярно съдържание, тъй като към момента на съставянето му по делото не е имало никакви писмени доказателства, че парите са на МВР. Моли за изменение на основанието за оправдаване на подсъдимия, а именно липса на престъпление.

Подсъдимият И. Г. поддържа жалбата си, като моли съда да отчете факта, че настоящото делото е част от друго производство, по което ВКС се е произнесъл и има влязъл в сила съдебен акт. Счита, че незаконосъобразно прокуратурата и въззивният съд се позоват на протокола за претърсване и изземване, при положение, че той е отхвърлен от касационния съд, тъй като удостоверява факти с недостовърно съдържание. Подсъдимият оспорва и позоваването на съда на свидетелски показания от досъдебното производство, без той да се е съобразил с наличието на коренно различни показания, дадени в хода на съдебното производство. Моли след като се обсъдят всички факти, доводи и отменителното решение на ВКС, да се потвърди оправдателната присъда на Военно-апелативният съд, като се измени основанието за оправдаването му, а именно липса на престъпление.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си по чл.347, ал.1 от НПК, намери следното:

С присъда № 67 от 21.05.2013г., постановена по нохд №420/12г., Пловдивският военен съд е признал подсъдимия И. И. Г. за невиновен по повдигнатите му обвинения за следните престъпления: по чл.387, ал.1 от НК, чл.339, ал.1 от НК, чл.202, ал.1, т.1, вр. чл.201, вр. чл.311, вр. чл.26 от НК.

С въззивно решение № 0031 от 18.09.2013г., по внохд №0038/13г., Военно-апелативният съд е потвърдил изцяло оправдателната присъда.

С решение № 592/14.05.2014г., постановено по н.д. №2115/13г. по описа на ВКС, II н.о. е отменил горепосоченото въззивно решение в частта, с която е потвърдена първоинстанционната присъда относно обвинението за престъпление по чл.311, ал.1 от НК, за което подсъдимият И. Г. е признат за невиновен и оправдан, като е върнал делото на Военно-апелативния съд за ново разглеждане в посочената част.

С решение № 0020/04.07.2014г., постановено по внохд №0020/14г., Военно-апелативният съд е отменил първоинстанционната присъда в частта досежно обвинението по чл.311, ал.1 от НК и е върнал делото на Пловдивски военен съд за ново разглеждане.

С присъда № 3 от 21.04.2015г., постановена по нохд №106/2014г., Пловдивският военен съд е признал подсъдимия И. И. Г. за невиновен в това, че като длъжностно лице-в. пр. при СВОП, в кръга на служебната си по ДП № X-II-4/2008г. по описа на СВОП е съставил в служебния си кабинет официален документ-протокол от 28.07.2008г. по същото досъдебно производство, в който удостоверил невярно обстоятелство, че на същата дата е върнал сумата в размер на 1000лева на свидетеля А. А. и го е накарал да се подпише, без в действителност да му е предал процесната сума, с цел да бъде използван този документ като доказателство за това обстоятелство и посоченият протокол действително е бил използван, като е изпратен на Военен съд-гр.София, поради което и на основание чл.304, пр.4 от НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение по чл.311, ал.1 от НК.

С решение № 0021 от 28.08.2015г., постановено по внохд №023/15г., Военно-апелативният съд е изменил първоинстанционната присъда в частта относно мотивите, като е приложил чл.9, ал.2 от НК.

Касационният протест и жалбата на подсъдимия са допустими, но неоснователни.

От значение е да се очертаят пределите на касационната проверка, предвид оплакванията и изложените аргументи от страните в протеста и жалбата. Независимо, че в протеста се сочат касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и 2 от НПК липсва диференцираност на подкрепяща ги аргументация. Проследявайки неговото изложение могат да бъдат систематизирани и изведени доводи, в преобладаваща си част относими към твърдението за допуснато нарушение на материалния закон, с приложението на чл.9, ал.2 от НПК, както и за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на мотиви, досежно приетата от въззивния съд явна незначителност на обществената опасност на извършеното от подсъдимия деяние. В протеста се аргументира и тезата за съставомерност на деянието, но доколкото такава е приета от въззивния съд, тези доводи не могат да бъдат съотнесени към нито едно от поддържаните касационни основания. В жалбата на подсъдимия и допълнението към нея, не се сочат касационни основания. Извън изложението на касатора, проследяващо процесуалната хронология по движение на делото, останалата част аргументите му обуславят доводи за допуснати съществени процесуални нарушения, касателно оценката на доказателствата и неправилно приложение на материалния закон, поради несъставомерност на деянието.

На първо място следва да бъдат обсъдени твърденията за допуснати процесуални нарушения, както в протеста, така и в жалбата. В протеста прокуратурата твърди, че въззивният съдебен акт страда от процесуален порок, който следва да се приравни на липсата на мотиви, тъй като изводите на съда, че деянието не е престъпно, поради явна незначителност на обществената му опасност не са мотивирани. Трайно и категорично е разбирането, намерило израз както в доктрината, така и в съдебната практика, че липсата на мотиви е налице не само когато напълно липсват такива, но и когато те са формални и незадълбочени в степен, че не дават възможност да бъде проследен от контролната инстанция начина, по който е формирано вътрешното убеждение на решаващия съд. В настоящият случай не сме изправени пред подобна хипотеза, тъй като въззивният съд в акта си/л.11 и л.12/ е изложил мотиви в подкрепа на правните си изводи за приложението на чл.9, ал.2 от НК. Дали са правилни и законосъобразни тези изводи е въпрос, относим към проблематиката за правилното приложение на материалния закон.

Подсъдимият и защитата му считат, че са допуснати нарушения на процесуалните правила във връзка с оценъчната дейност

на въззивния съд. Намират за неправилно позоваването на въззивния съд при установяване на фактическата обстановка на показанията на свидетелите Т. Н. и А. А., дадени на досъдебното производство, без изобщо съдът да коментира в акта си противоречията на тези показания, с дадените от свидетелите в съдебно заседание на 28.11.2012г. по нохд № 420/12г. Освен това твърдят, че разпитите на двамата свидетели на досъдебното производство са били проведени в нарушение на чл.53, ал.3 от НПК.

Настоящият състав на касационната инстанция намира горните оплаквания за неоснователни. Недопустимо е каквото и да било позоваване на доказателства, които са били събрани при предходно разглеждане на делото, без същите да са приобщени по надлежен ред от решаващите съдилища, поради което въззивният съд не е имал задължението да констатира противоречия, тъй като единствено показанията на двамата свидетели, депозирани на досъдебното производство са годни доказателствени източници в настоящето производство. Това е така, поради един съществен факт, който страните не отчитат, а именно, че производството след връщане на делото за ново разглеждане на Военен съд-Пловдив, се е провело по правилата на съкратено съдебно следствие по чл.371, т.1 от НПК. При тази диференцирана процедура, видно от протокола от съдебно заседание, поведено на 1.04.2015г., подсъдимият и неговите защитници са се съгласили да не се провеждат разпити на всички свидетели, а при постановяване на присъдата непосредствено да се ползва съдържанието на съответните протоколи от досъдебното производство. Първоинстанционният съд след като е констатирал, че съответните действия по разследването са извършени при условията и по реда, предвидени в НПК, на основание чл.372, ал.3 от НПК с определение е одобрил изразеното съгласие. При тези предпоставки, правилно въззивният съд е обсъждал и се е позовавал в акта си само на показанията на свидетелите Н. и А., депозирани в разпити от досъдебното производство. Така както беше посочено по-горе принципно е разбирането, че не могат да бъдат констатирани противоречия с показания на свидетели, които не са приобщени по надлежен ред към доказателствената съвкупност по съответното дело. Също така следва да се посочи, че показанията на свидетелите, депозирани пред предходни съдебни състави, не мога да бъдат приобщени към доказателствената съвкупност при провеждане на съкратено съдебно следствие по чл.371, т.1 от НПК. Не може да бъде възприето за основателно и да доведе до дискредитиране на

показанията на свидетелите Н. и А., твърдението на защитата, че разпитите им от досъдебното производство са били проведени в нарушение на разпоредбата на чл.53, ал.3 от НПК. Нормата на чл.53 от НПК визира основанията и реда за отвеждане на разследващите органи. В частност алинея трета на този текст изисква до решаването на въпроса с отвода органът, срещу който е предявен, да извършва само онези действия, които не търпят отлагане. По този въпрос от значение е да се посочат следните данни: досъдебното производство под № 37-СЛ-IV-2/11г. по описа на ВОП-Сливен е образувано на 24.03.2011г.; с постановление от 08.05.2012г., И. Г. е бил привлечен в качеството на обвиняем, като след предявяване на обвинението, той е бил разпит; в хода на този разпит обвиняемият е направил искания за отвод на наблюдаващия прокурор от ВОП, на наблюдаващия прокурор от ВАпП и на водещият разследването военен следовател; с постановление от 05.06.2012г., прокурор при Военно окръжна прокуратура-Сливен е оставил без уважение искането за отвод на IV-ти военен следовател-полк.Е. К.-разследващ ДП № 37-СЛ-IV-2/11г. по описа на ВОП-Сливен; проведените разпити на свидетелите Н. и А. са съответно на 12.10.2011г. и на 13.06.2012г. за първия и на 03.08.2011г. и 11.01.2012г. за втория. От изложеното е видно, че единственият разпит, проведен след искания отвод на водещия разследването е този от 13.06.2012г. на свидетеля Т. Н., но това процесуално действие е извършено след като прокуратурата се е произнесла по искането и го е оставила без уважение, както беше посочено по-горе. Ето защо, не може да се приеме, че разпитите на двамата свидетели на досъдебното производство са извършени в нарушение на разпоредбата на чл.53, ал.3 от НПК. Основателно е обаче възражението на подсъдимия затова, че разпитът на свидетеля А. от 03.08.2011г. е извършен в нарушение на процесуалните правила. Това е така, тъй като този разпит е проведен без участието на преводач. Такъв е бил необходим независимо от заявеното от свидетеля, че владее добре български език говоримо, доколкото не го владее писмено. От протокола за проведения разпит се установява, че дадените от свидетеля показания са му били прочетени, но от водещия разследването, което също е в нарушение на процесуалните правила. При тези данни независимо от приобщаването на показанията на свидетеля А., дадени в горепосочения разпит, въззивният съд не е следвало да се позовава на тях при изграждане на изводите си по фактите и правото. Вторият разпит от досъдебното производство на св.А. е бил проведен на 11.01.2012г. пред съдия при спазване на всички законови правила, включително е присъствал

подсъдимия и неговия защитник, поради което той е годен източник на гласни доказателства.

Незаконосъобразно първоинстанционният съд е приобщил към доказателствената съвкупност обясненията, дадени от подсъдимия на досъдебното производство, след което ги е ценил като доказателствен източник, при изграждане на изводите си по фактите и правото. Това е така, тъй като диференцираната процедура по чл.371, т.1 от НПК дава възможност да не се провеждат разпити само на свидетели и вещи лица, като се ползват тези от досъдебното производство. Това не се отнася до разпита на подсъдимото лице и е недопустимо приобщаването на обяснения, дадени на досъдебното производство на основание чл.371, т.1 от НПК. Подсъдимият в тази процедура на съкратено съдебно следствие запазва правото си да откаже да дава обяснения, както и да дава обяснения във всеки един момент до приключване на съдебното следствие пред решаващите съдилища. В настоящото производство подс.Г. не се е ползвал от правото си да даде обяснения.

Основателно подсъдимия и защитата му възразяват относно кредитирането от страна на военно-апелативния съд на протокола за претърсване и изземване от 02.08.2011г. От една страна, след връщане на делото за ново разглеждане решаващите съдилища са длъжни да съберат всички доказателства, относими към предмета на доказване, в случая очертан от обвинението по чл.311 от НК, след което да ги подложат на внимателен анализ и изградят вътрешното си убеждение при спазване на установените за това правилата в НПК. От друга страна доказателствата и доказателствените средства от досъдебното производство, приобщени по надлежен ред в хода на първоинстанционното съдебно следствие, принципно относими към всички първоначално инкриминирани обвинения /независимо, че по отношение на част от тях вече имаме влязла вила присъда/, следва да имат една и съща процесуална надлежност. Констатираната от съдебните състави, при предходното разглеждане на делото процесуална негодност на протоколите за оглед от 27.07.2010г. и за претърсване и изземване от 02.08.2011г., препятства възможността решаващите инстанции по настоящото дело да градят своите фактически и правни изводи на базата на доказателства, събрани с горепосочените писмени доказателствени средства, доколкото порочността им е свързана с допуснати неотстраними процесуални нарушения. Нещо повече, дори при една самостоятелна оценка, касаеща процесуалната годност на тези два протокола, въззивният съд

сам би достигнал до извод, че са налице пороци при извършване на процесуално-следствените действия/оглед и претърсване и изземване/, поради което съответните протоколи са негодни доказателствени източници. Независимо от това крайния извод на съда за установеност по несъмнен начин на факта, че пликът с веществените доказателства/сумата от 1000лева/, се е намирал в служебно помещение на Софийска военно-окръжна прокуратура, ползвано от подсъдимия е правилен и изводим от останалите доказателства. Между впрочем този факт не се оспорва и от страните, включително и от подсъдимия, който в жалбата си го сочи за установен.

Изложеното дотук дава основание да се приеме, че релевираните от страните в протеста и жалбата доводи за допуснати съществени процесуални нарушения, които да обуславят касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, са неоснователни. Констатираните по-горе нарушения не са довели до ограничаване правата на страните в процеса, както и не са опорочили правилното формиране на вътрешното убеждение на въззивния съд.

Относно приложението на материалния закон, настоящият състав на касационната инстанция намира за правилни изводите на въззивния съд за формална съставомерност на деянието, осъществено от подсъдимия по чл.311, ал.1 от НК. В изпълнение на указанията, дадени с отменителното решение на ВКС, решаващите съдилища са изложили убедителни мотиви относно установеността на признаците, касаещи субекта и обективната страна на престъплението. Правилно е изведено длъжностното качество на подсъдимия, както и, че документът е съставен от него в кръга на служебните му задължения. Аргументирани са изводите на съдилищата за вида на процесния документ-официален, удостоверителен, като възприетото е в унисон в установената трайна практика на ВС и ВКС, както и с доктринерното разбиране по въпроса. Съставомерността на престъплението по чл.311, ал.1 от НК изисква от субективна страна форма на вината умисъл и специална цел, а именно да бъде използван документа като доказателство за неверните обстоятелства. Вината представлява изразеното в умисъла конкретно психическо отношение на дееца към извършеното порицано от правото общественоопасно деяние и неговите общественоопасни последици. Изводите за субективната страна решаващите съдилища са длъжни на направят анализирайки обективно установените данни в случая към момента на съставяне на официалния документ, в който са удостоверени неверни обстоятелства. Правилно въззивният съд е приел, че от събраните доказателства се

установява по несъмнен начин, че към момента на съставяне на процесния документ подсъдимият е знаел, че сумата от 1000 лева не е собственост на свидетеля А., а е била предоставена от МВР. Без значение са обстоятелствата, че не са били налице писмени доказателства за този факт, като и от кой конкретен фонд на МВР са били средствата. Значимите данни са, че подсъдимият е съставил документ, в който е удостоверил връщане на паричната сума на св.А., след като е знаел, че те не са негова собственост, както и, че реално не ги е върнал. Доказана по безспорен начин е и специалната цел. Нещо повече документът дори е бил използван за целта, за която е бил съставен.

Както беше посочено по-горе настоящият състав намира за правилно заключението на апелативния съд, че формално подсъдимият И. Г. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.311, ал.1 от НК, като се солидаризира и с изводите, че независимо от формалната съставомерност, деянието му не е престъпно поради своята малозначителност.

Малозначителността на деянието, указана в разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК е сред обстоятелствата, които изключват обществената опасност и противоправността на престъплението. Поначало деянията, които осъществяват указаните в състава на дадено престъпление признаци, са именно общественотоопасните прояви, запрети от правната норма. По изключение е възможно дадено деяние да съдържа признаците от състава на престъплението, но само привидно-без действително да е общественотоопасно или без да е такова в достатъчна степен, че при конкретните условия, то не е от естество да засегне въобще обществените отношения, които са негов обект или пък това засягане може да бъде незначително. Тези две хипотези са визириани в разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК-не е престъпно деянието, което макар и формално да осъществява признаците от състава на предвиденото в закона престъпление, поради своята малозначителност не е общественотоопасно или неговата обществената опасност е явно незначителна.

Независимо, че тази разпоредба се явява изключение, тя има своето значение, тъй като е относима, така както беше посочено по-горе към едно от основните качества на престъплението, а именно обществената опасност и свързаната с нея противоправност. Характерът на обществената опасност на деянието се определя от насоката на отрицателното общественото въздействие на деянието и видът на засегнатите от последното обществени отношения. Това

определя и различната степен на обществена опасност на деянията. Последната е обусловена от обстоятелствата, свързани с характера и значението на отделното обществено отношение, чрез отрицателното въздействие, върху което се засяга обществената система и от характера и степента на неговото засягане. Към значимите за това обстоятелства следва да се отнесат следните категории: характера на конкретното обществено отношение, степента на отрицателно въздействие върху тези отношения, начина и способа на действие, отрицателно въздействие върху друго обществено отношение, особено положение на субекта и други. Тези обстоятелства са различни за конкретните казуси и налагат внимателен анализ относно резултата на конкретното и комплексно въздействие върху обществените отношения.

Конкретният случай касае деяние, което формално осъществява обективните и субективни признаци на предвиденото в чл. 311, ал. 1 от НК престъпление, но поради явната незначителност на неговата обществена опасност обуславя приложението на чл. 9, ал. 2 от НК. Този извод се налага от комплексната оценка на самото деяние и данните за личността на дееца, които сочат, че в случая, поведението на Г. не се отличава с типичната за този вид прояви обществена опасност и не налага ангажиране на наказателната му отговорност. В тази насока са и мотивите на въззивният съд. Той е аргументирал убедително тезата си с факта, че реално не са настъпили вреди, доколкото парите не са върнати на лице, което не е техен собственик, както и че от значение е цялостната обстановка, в която е извършено деянието, за която принос има не само подсъдимия. Посочените обстоятелства внимателно коментирани в съвкупност с тези характеризиращи личността на подсъдимия - чисто съдебно минало и липса на други противообществени прояви, обуславят заключение, че извършеното деяние не засяга в достатъчна степен обществените отношения, обект на защита по Глава IX от НК, за да бъде третирано като престъпление. Ето защо, настоящият състав намира за правилни изводите на въззивната инстанция от една страна за формална съставомерност на деянието, а от друга за явна незначителност на обществената опасност на извършеното.

Неоснователни са твърденията в протеста, че при преценката за обществената опасност на деянието и дееца, въззивният съд не е отчел всички релевантни факти, което е довело до неправилно приложение на чл.9, ал.2 от НК.

Данните за водено срещу подсъдимия Г. на друго наказателно производство/нохд №76/15г. по описа на Военен съд-Пловдив/, не могат да бъдат ценени сред обстоятелствата, имащи значение за определяне на конкретната степен на обществена опасност на деянието и дееца по настоящото дело, тъй като това би било в нарушение на презумцията за невиновност, прокламирана в разпоредбата на чл.16 от НПК. Качеството на длъжностно лице е съставомерен признак, касаещ субекта на престъплението, поради което същото не може да бъде ценено в насока на завишеност на обществената опасност. Фактът, че подсъдимия е магистрат от състава на прокуратурата принципно би имал своето значение, доколкото прокуратурата е институция призвана да следи за спазване на закона, но случая това му качество, не може да бъде ценено изолирано от конкретиката на цялостната фактическа обстановка, при която той е предприел действията по съставяне на процесния документ. Не могат да бъдат възприети за основателни и твърденията за това, че отклоняването на парите от патримониума на МВР е създавало реални предпоставки за противозаконното им присвояване, както от подсъдимия, така и от недобросъвестни лица, посетили неговия кабинет. Обстоятелството, че парите не са върнати на МВР, не означава, че същите са отклонение и с това се причинени вреди на министерството. Относно присвояването, е налице влязла в сила присъда, с която подсъдимият Г. е признат за невиновен по обвинението по чл.202 от НК, поради което този факт има силата пресъдено нещо и не подлежи на ново разглеждане и произнасяне. Твърденията, че с действията си е създал възможност за евентуални присвоителни действия на други лица е в сферата на предположенията и е в разрез с правната логика. Не могат да бъдат споделени и аргументите на прокуратурата, че с деянието подсъдимият е заблудил Софийски военен съд във връзка с архивиране на делото и го е лишил от възможността да изпълни контролните си функции по връщане на веществените доказателства по приключило наказателно производство. Освен, че няма контролни функции по връщане на вещевени доказателствени по приключило наказателно производство, в конкретният случай със споразумението е било постановено връщането на сумата от 1000лева на свидетеля А.. След ободряване на споразумението, първоинстанционният съд не би могъл сам да пререша въпроса, касателно веществените доказателства. Какви действия е следвало да предприеме подсъдимият и какъв е процесуалният ред, за да се стигне до надлежно произнасяне по

връщането на веществените доказателства на действителният им собственик, са въпроси, които излизат извън предмета на настоящото производство.

В обобщение може да се каже, че апелативната инстанция правилно е приложила материалния закон, като е приела, че деянието осъществено от подсъдимия е формално съставомерно по чл.311, ал.1 от НК, но предвид явната незначителност на обществената му опасност деянието не е престъпно.

Следва да се посочи, че двете решаващи инстанции на различни основания са достигнали до еднозначен краен извод, а именно за липса на престъпление, което налага оправдаване на подсъдимия, поради тази причина въззивният съд е следвало само да измени мотивите на първата инстанция, във връзка с основанието за оправдаване, без това да намира изрично отражение в диспозитива на въззивното решение. Последното обаче не опорочава съдебния акт.

Предвид изложеното, касационната инстанция намира протеста на Военно-апелативна прокуратура и касационната жалба на подсъдимия за неоснователни, поради което въззивното решение на Софийски апелативен съд следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, ВКС, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 0021 от 28.08.2015г., постановено по внохд № 0023/15г., по описа на Военно – апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: